

HET BLOEMEN MEISJE

Franse Pyreneeën: dertig jaar na de bizarre moord op haar moeder ontdekt Nina een tweelingzus, die vervolgens verdwijnt...

LITERAIRE THRILLER

**ANYA
NIEWIERRA**

'Een van de interessantste thrillerschrijvers van dit moment.'

BOEKENKRANT

Het bloemenmeisje

Over *Het Dossier* van Anya Niewierra

‘Anya Niewierra did it again. Haar tweede thriller is wederom nagelbittend spannend in een intrigerende setting. Ik ben fan.’ Marion Pauw

‘Intrigerend en zinderend verhaal tegen het grimmige decor van de voormalige DDR. Schitterende afwisseling van feit en fictie. Een parel binnen de Nederlandse misdaadliteratuur!’ Tomas Ross

‘Overrompend echt geschreven, het lijkt wel of je erbij bent, als het Stasi-slachtoffer álles doet om te overleven. Niewierra boeit en overtuigt. Chapeau – of Hut ab!’ Wim Krings, Boekhandel Krings Sittard, voormalig panellid DWDD

‘Niewierra schildert akelig gedetailleerd de uitwassen waartoe een autoritair regime zijn burgers kan dwingen, en diept haar karakters uit tot op het bot en tot in de naakte ziel. Een pageturner die zich moeilijk opzij laat leggen.’ **** Dagblad *De Limburger*

‘Tel de diepere laag op bij de originele setting en de goed gedocumenteerde plot en je weet: Anya Niewierra is een van de interessantste Nederlandse thrillerschrijvers van dit moment.’ **** *Boekenkrant*

‘*Het Dossier* is qua beleving op een bijna onnavolgbare wijze verteld, waardoor de aandachtige lezers zullen twijfelen of zelfs ontkennen dat dit fictie is. Een groot compliment is op z’n plaats.’ ***** ThrillZone.nl

‘*Het Dossier* is een originele, ambitieuze thriller met een heel spannend, goed doorwrocht, vaak schokkend verhaal over leven in Oost-Duitsland vóór de Wende en de rol van de Stasi, met een verrassende, overtuigende ontknoping.’ NBD Biblion

‘Ik heb *Het Dossier* in één adem uitgelezen. Spannende verhaallijn en flitsend geschreven. Schokkend om te lezen waartoe mensen in staat zijn als het om overleven gaat.’ Trude Gerritsma, Boekhandel De Omslag Delft

Anya Niewierra

Het bloemenmeisje

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2020 Anya Niewierra en
Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: Sally Mundy via Arcangel
Opmaak binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 245 8168 9
ISBN 978 90 245 8169 6 (e-book)
ISBN 978 90 245 9017 9 (luisterboek)
NUR 302

www.boekenwereld.com
www.lsamsterdam.nl

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Homo homini lupus est.
De mens is een wolf voor zijn medemens.

Uit *Asinaria* van Plautus, 195 v.C.

Voor mijn Bloemenmama

Personages

De huisartsenfamilie Aussems in Eben-Emael (B)		
Guy Aussems	☼ 1914 – † 1978	Oudste kind van de familie Aussems. Broer van Maria en Catharina Aussems. Huisarts in Eben-Emael in België, net over de grens bij Maastricht. Vader van Agnes DamenAussems. Broer van Maria en Catharina.
Catharina Aussems (soeur Catharina)	☼ 1917 – † 1979	Huisarts. Treedt in 1946 toe tot de benedictinessen in het klooster van Ermeton-sur-Biert in de Waalse Ardennen. Heet vanaf dan soeur Catharina. Zus van Guy en Maria.
Maria Aussems	☼ 1919 – † 1979	Jongste kind van het gezin Aussems. Woont vanaf 1940 in Zuid-Frankrijk. Zusje van Guy en Catharina.
In Wolder, Maastricht, Zuid-Limburg (NL) en de Ardennen (B)		
Mia Blekers	☼ 1959 – † 1988	Moeder van Nina en Théa en dochter van Sarah Blekers.
Sarah Blekers	☼ 1920 – † 1972	De moeder van Mia Blekers en de oma van Nina. Is Joods. Zit daarom van 1943 tot 1945 ondergedoken in Bernice. Haar ouders en zusje zijn in 1943 in Maastricht verraden en zijn vergast in Auschwitz.
Niek Aalders	☼ 1964	Pastoor in Wolder.
Annie Aalders	☼ 1943	Kinderloze peettante van pastoor Niek Aalders. Werkte als huishoudster voor de familie Malherbe.

Théa Wanders-Damen	☀ 1974	Geboren (op papier) op 17 juni 1974 in Eben-Emael. Tweelingzus van Nina.
Ludo Wanders	☀ 1969	Echtgenoot van Théa.
Agnes Damen-Aussems	☀ 1938	(Adoptie)moeder van Théa Wanders-Damen en dochter van Guy Aussems.
Cor Damen	☀ 1936 – † 2019	Echtgenoot van Agnes Damen-Aussems en (adoptie)vader van Théa. Boer in Wolder.
Pierre Malherbe	☀ 1950	Strafrechtadvocaat in Amsterdam. Jongste zoon van de machtige notaris Hendrik Malherbe uit Maastricht.
Hendrik Malherbe	☀ 1918 – † 1993	Pater familias van het machtige Maastrichtse Malherbe-geslacht, een rijke notarisfamilie.
Anna Damiano-Willems	☀ 1937	Nederlandse echtgenote van de in 1973 vermoorde Italiaanse gastarbeider Alfredo Damiano. Woont in Wolder.
Sjeng Dresen	☀ 1905 – † 1973	Boer, getuige bij de moord op Alfredo Damiano .
Veronique Dresen	☀ 1964	Oud-klasgenootje van Niek Aalders, dochter van Sjeng Dresen. Runt een B&B in de familieboerderij.
Alfredo Damiano	☀ 1937 – † 1973	Italiaanse gastarbeider. De man van Anna Damiano. Wordt op 2 oktober 1973 neergestoken in een schuur bij Wolder.
Ruud Jansma		Rechercheur die onderzoek doet naar de moord op Alfredo Damiano.
Simon Dupuis	☀ 1974	Directeur van beleggingsmaatschappij NV Louise in Durbuy (België).
Soeur Agathé		Priorin van klooster Ermeton-sur-Biert in 2019.
Soeur Clara		Zuster in klooster Ermeton-sur-Biert sinds 1973.
Evert Jansen		Ex-journalist van Dagblad <i>De Limburger</i> . Schreef een boek over Maastrichtse families.

In de Pyrénées-Orientales (F)		
Gigi Mandel	☼ 1945	Sinds 1989 pleegmoeder van Nina.
Victor Rocard	☼ 1949	Psychiater die Nina in 1988 behandelde in psychiatrische kliniek Maréchal in Perpignan.
Emmanuel Dumas	☼ 1949	Rechercheur die in 1988 de moord op Mia Blekers onderzoekt.
Olivier Dumas	☼ 1916 – † 1972	Onderwijzer in Finestret. Vader van Emmanuel Dumas.
Gabor	☼ 1952 – † 2010	Maya-sjamaan uit Mexico, korte tijd partner van Nina.
Bertrand	☼ 2011 – † 2012	Zoon van Nina, overleden op éénjarige leeftijd.
Alain Pujol	☼ 1970	Rechercheur in de Pyrénées-Orientales. Heropent het onderzoek naar de moord op Mia Blekers.
Sylvain Figa		Boer in Finestret die veel weet over de geschiedenis van het dorp en zijn inwoners.
David Weibach		Joodse arts die tijdens de oorlog met Sarah Blekers in Bernice zat ondergedoken. Ging na de oorlog in Bernice wonen.

Proloog

Je droeg een bruin jurkje en een kroon van gele brem toen we je vonden. Dat was op 27 juni 1988. Je was net veertien geworden. De zon scheen genadeloos. De bergen leken te trillen van de hitte en de atmosfeer was zwoel.

Achter je stond een stalen korf waaruit rook omhoogkringelde. Je had wierook van sparrenhars en lavendel gemaakt. De geur verzachtte de stank van de dood en hing als een sluier boven de vallei.

Je armen en benen waren bebloed, door de doornen van de wilde rozen waarmee je haar lijk had versierd. Met gesloten ogen zat je naast haar lichaam en zong een soort mantra. Je heldere stem resonanceerde door het dal en leek perfect te harmoniëren met het monotone gesjirp van de krekels. Aah-ooh-eeh. Aah-ooh-eeh. Dat de politie van Prades het smalle pad naar de boerderij op klom, leek je te ontgaan.

Mia lag op een stapel takken. Door haar blonde haren waren blauwe gentianen gevlochten. De bloemen gaven haar iets van een heilige. Ze ontroerde me. Die opwelling vervloog echter toen ik naast je neerhurkte en de lucht van ontbinding gewaarwerd. Die was sterker dan het aroma van de smeulende kruiden kon verhullen. Ik schoot meteen weer omhoog en sloeg mijn hand voor mijn mond.

Ik gaf opdracht om je mee te nemen, maar het was duidelijk dat de anderen zich geen raad wisten met de situatie. Die had iets intiem, iets breekbaars, door de manier waarop je zwerende handen haar vingers streelden. Alsof je haar zo weer tot leven kon wekken.

'Je mama is dood,' fluisterde ik en legde mijn hand voorzichtig op je schouder.

Je hief je gezicht op. Uit je rechteroog liep pus. Je schudde je

hoofd en begon weer te zingen. Aah-ooh-eeh. Aah-ooh-eeh.

Uiteindelijk besloten we om je vast te grijpen en te verdoven, waarna we je de berg af droegen. Je was toch nooit vrijwillig meegegaan naar de bewoonde wereld.

Pas een jaar later kreeg je een naam. Dat was nadat alle instanties hadden bevestigd dat je administratief nog niet bestond. We noemden je Nina Fleurie. Het bloemenmeisje.

Opkomst van opzij:

De vrouw bij de deur

Théa

Ik heb altijd gevoeld dat Nina bestond.

Ergens op deze wereld.

Toen ik bijvoorbeeld als kind in mijn eentje boven op mijn kamer met mijn barbies speelde, was het alsof er een meisje naast me zat. In gedachten praatte ik met haar.

Ik speelde nooit alleen. Ik was ook nooit alleen.

Dat meisje was altijd bij me.

Ik was daarom ook niet écht verrast toen ik ontdekte dat Nina bestond.

Het was de leugen die me schokte. En wat die twee ons hebben aangedaan.

Ja, vooral dat laatste.

Prades, Pyrénées-Orientales, opening Natuurwinkel Fleurie,
zaterdag 6 juli 2019

‘Nina, hoe ver ben je? Onze gasten wachten.’

Gigi waggelt de keuken binnen en komt naast me staan. Achter de deur, in de winkel, klinkt het geroezemoes van pratende mensen.

‘Bijna klaar.’ Ik til de deksel van de pan met de borrelende chocolade en ruik. Tevreden vis ik de kruidentakjes uit de dikke saus en lik mijn vingers af. Ter gelegenheid van de opening heb ik een drieduizend jaar oude oorlogsdrank van de Maya’s gemaakt. Weer eens wat anders dan een glas champagne. Die lui gaan straks strijdlustig de deur uit.

‘Kan ik iets doen?’ vraagt Gigi. Haar reebruine ogen schitteren in haar ronde gezicht. Ze heeft er zin in!

Haar naaldhakken klikklakken op de tegelvloer. Gigi draagt vaak hakken. Zo lijkt ze minder klein en minder mollig. Ik kan niet lopen op die dingen.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Je kunt de bekers vullen.’ Ik til de pan van het vuur en zet hem op tafel, naast de dienbladen met de kleine mokken.

‘Doe ik.’ Een lok is losgeschoten uit haar knot. Het flatteert haar. Ze ziet er zoals altijd netjes uit, zeker in dit blauwe mantelpakje, dat zo mooi contrasteert met haar muisgrijze haren.

‘Maak jij je dan chic?’ zegt ze, met een aai langs mijn wang. ‘De gasten komen immers voor jou, Nina.’

Ze klinkt dwingend. Ik ken die toon en weet dat ik zo meteen weer ‘sociaal moet zijn’. Ik moet me concentreren op wat de men-

sen zeggen en niet meteen afgaan op hun geur of het timbre van hun stem, want dan raak ik afgeleid. Dat komt niet goed over. Ik weet het wel, maar mijn aandacht gaat toch altijd naar hun geur.

Zo rook ik tien jaar geleden ook dat haar poep van geur veranderde. Ik wist meteen dat er iets mis was en vertelde haar dat. Gigi ging nog diezelfde dag in shock naar de dokter. Ik kreeg gelijk, want er kleefde slijm met kankercellen aan haar sliertige keutels. Ze was nog net op tijd. Het aangetaste stuk darm werd weggesneden en een halfjaar later rook haar ontlasting weer normaal. Nu vraagt ze me eens per maand of ik even kom checken of ze nog ‘schoon’ is, meteen nadat ze gepoept heeft. Dat is namelijk het beste moment om te ruiken: als de keutel nog warm is en damp.

‘*Bon.* Ik ga me omkleden.’ Ik doe mijn schort af en loop naar de muffige badkamer die rechts van de keuken ligt. Gigi heeft een lila mantelpakje voor me gereedgehangen, met bijpassende ballerina’s.

Ik kleed me snel om, borstel mijn blonde krullen en steek ze met een haarspeld op. Gigi wil dat ik mijn haren in een knot draag als ik ergens als kruidendokter moet optreden, omdat ik dan voor-
namer oog en dus minder wild. Vooral dat laatste.

Ik sluip de winkel in, stel me verdekt op naast de vitrine met de etherische oliën en bekijk onze nieuwste natuurshop. Bruin- en groentinten domineren. De kleuren van de bergen. De locatie aan het centrale plein, tegenover de statige romaanse kerk, is perfect. ‘Gebouwd in de twaalfde eeuw,’ vertelde Gigi toen we de kans kregen deze plek te huren. Het was een interessant tijdperk: het Byzantijnse Rijk brokkelde al af en oost botste op west. Daarom heb ik die periode ook als mijn nieuwe kruidenthema gekozen. Uit volkeren die samensmelten komen nieuwe ideeën. Ik onderzoek nu welke geneesmiddelen na de val van het Romeinse Rijk in de Oriënt hun opmars maakten. Op de binnenkant van mijn pols ruik ik nog de essence van het alsemkruid waarmee ik vanochtend heb geëxperimenteerd. *Artemisia absinthium*. Sterk spul. De Romeinen gebruikten het om maag- en darminfecties mee te behandelen. Het werkt goed, dat weet ik uit eigen ervaring. Mama nam het vroeger als ze een geïrriteerde maag had.

Ik zuig aan mijn pols en beweeg mijn tong langs mijn tanden.

De absint proef je nog steeds. Ik móét nu echt terug naar mijn laboratorium. Ik draai me om en pak de deurklink.

‘Nina! Jij blijft hier!’ Gigi pakt me bij mijn arm. ‘We gaan beginnen.’

Ze trekt me mee. We wurmen ons langs enkele gasten. Ik steek mijn neus omhoog en adem in. Zoveel geuren, ik krijg ze niet gevangen. Waar is de deur? *Altijd checken hoe je kunt vluchten*, leerde mama me. De glazen toegang is rechts, op drie meter afstand. Ik volg Gigi en klim het trapje naar een verhoging op. We gaan naast een corpulente meneer staan, die ons kort toeknikt en de microfoon pakt. Hij vertelt het een eer te vinden als burgemeester de opening te mogen verrichten. Gigi pakt mijn hand vast en knijpt er kort in. Ik recht mijn rug. De dikke man praat en lacht. Hij gebaart naar mij. Hij ruikt uit zijn mond; duidelijk beginnende parodontitis. Zijn tanden rotten weg. Weet hij dat al? Dat moet ik hem zo zeggen, als hij klaar is. Hij vertelt nu hoe trots de inwoners van Prades zijn dat de beroemde kruidendokter Nina Fleurie zich nu ook in hun stad heeft gevestigd. Vervolgens richt hij zich tot Gigi. Hij stelt haar voor als mijn ondernemende moeder. Zij zag mijn grote talent en verkocht alles wat ze bezat om mij te helpen met het opzetten van het Fleurie-concern. Gigi Mandel is de wind onder mijn vleugels, zo meldt hij met een knik naar het publiek, dat nu enthousiast begint te klappen. Gigi streelt met haar pink de zijkant van mijn handpalm. Ik duw me nog dichter tegen haar aan en geef haar een kus op haar grijze knot. De burgemeester vraagt of Gigi kort iets wil zeggen. Gigi kan dat goed. Zij is van ons de prater. Ze pakt de microfoon van hem over en begint te vertellen.

‘*Messieurs, mesdames*, mijn dochter en ik zijn écht vereerd dat we nu eindelijk in dit levendige Prades een vestiging van Fleurie kunnen openen. Nog wel tegenover uw prachtige romaanse kerk, met het grootste barokaltaar van Frankrijk...’

Mijn gedachten dwalen af naar het gebit van de burgemeester. Die man moet overdag kalmoeswortel kauwen en het sap doorslikken. Dat helpt. En zijn mond vaak spoelen met sterke guldenroedethee. Net als ik overweeg of ik ook roomse kamille moet toevoegen, lijkt er iets te veranderen in de gezichten van de aanwezigen. Heeft Gigi wat raars gezegd? Nee, Gigi praat niet meer. Ik draai me naar haar toe. Ze staat daar als een stijve pop, haar

mond open en haar armen bewegingsloos langs haar lichaam. Ik volg haar blik en zie dan pas de vrouw bij de ingang. Ze is lang en slank en ze heeft blonde krullen. Maar... dat kan toch niet? Ik krom mijn tenen in mijn ballerina's. Zie je wel. Ik sta hier, op het podium, en niet bij de deur. Ik grijp de arm van Gigi. Mijn kopie beweegt nu en komt onze kant op.